

Докато драг ти бях
и никой друг не прегръщаше
снежнобялата ти шия,
по-щастлив от царя на Персия живях.

Докато по друга жена не пламтеше
и Лидия след Хлоя не беше,
аз, Лидия, с велико име,
по-щастлива от Рея-Силвия бях.

Мен сега тракийката Хлоя ме владее,
научила ме сладки ритми да умея,
поради която от смъртта не се боя,
ако съдбата пощади душата да живее.

Аз сега от взаимна любов изгарям
по Калаис, син на Оринт,
за когото два пъти да умра си позволявам
ако съдбата пощади момчето от Турин.

А ако старата любов се върне
и с меден хомот ни обгърне,
ако русокосата Хлоя бъде прогонена,
а вратата за отхвърлената Лидия бъде отворена?

Макар той по-красив да е от звезда,
а ти по-лекомислен от дървесна кора
и по-сприхав от бурната Адриатическа вода-
с тебе искам да живея и с тебе да умра.

Величка Атанасова